

τος, οἵτινες ἀπὸ τὸ 1712 καὶ ἐντεῦθεν ἐδίδασκον τοὺς προσερχομένους. Ἡ σχολή, διαλυθεῖσα τῆς Μονῆς τῷ 1833, ἐσχόλασε καὶ ἀνιδρούθη τῷ 1852 ὑπὸ τοῦ Πέτρου Δημάκη, (Δημάκειος σχολὴ ἢ Πιτάρειος)· διότι ὁ Δημάκης ἐν Βλαχία ὑπὸ τοὺς Φανασιώτας ἡγεμόνας ὑπηρετῶν εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ Πιτάρη. Ὁ Ἡλίας Στροῦμπος ἦτο κάτοχος χρεωγράφου, ἐξ οὗ ἐξήγαγεν ὁ μακαρίτης Ἡπειρώτης πολυγράφος Ἀθανάσιος Πετρίδης τὰ κατὰ τὴν σχολὴν (Παρουασὸς τόμ. Γ' 234—241 καὶ 279—293). Τὸ δὲ παράδοξον εἶναι ὅτι ὁ διδάσκαλος Ἀθαν. Ψαλλίδας ὁμιλῶν ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ του περὶ Πελοποννήσου λέγει τῷ 1818 : «εἰς ὅλον τὸν Μωρητὴν δὲν εὐρίσκεται κανένα σημάδι μαθήσεως, ὡς καὶ εἰς τὴν Μάνην» (Γ. Χαριτάκη ἐν Η Χ. 1931 ΣΤ' 66).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΤΟΜΟΥ
